

anbringes og opdrages paa den bedst mulige Maade, og i saa Henseende antages gode private Pleiehjem for at være det Naturligste og mest Tiltalende, men disses Antal er ikke overordentlig stort, og mange af dem lade Udskilligt tilbage at ønske. Andragerne mene derfor, at, hvor der ikke findes virkelig gode Pleiehjem i tilstrækkeligt Antal, bør man ty til Børnehjem, hvis Ledere ikke blot have Hjærte for Børnene, men ogsaa Erfaring i og Forstand paa at opdrage dem. Saadanne bør derfor søges oprettede overalt i Landet, og Sagen, der har været forhandlet ved Kirkemødet i Aarhus, i flere Lærermøder og mange andre Steder, har vakt idelt Interesse, saa at ikke saa Hjem have reist sig, uden dog tilnærmelsesvis at kunne tilfredsstille Trangen, og de kæmpe under saa store pekuniære Tryk, at det i høi Grad maa hemme deres Virksomhed og i adskillige Tilfælde maaste helt standse den om kortere eller længere Tid. Man antager det som heldigt og tror, at Regjering og Rigsdag deler den Opfattelse, at disse Børnehjem som hidtil oprettes af Private, der egne sig til at styre dem; men paa den anden Side mener man, at de bør støttes fra det Offentliges, ogsaa fra selve Statens Side noget mere, end hidtil er flet, og dette tror man vil blive Tilfældet, naar den ansøgte Undersøgelse kunde finde Sted.

Udvalget foreslaar Sagen henvist til Kirke- og Undervisningsministerens Overveielse.

33. Fra forhenværende Underkorporal P. S. Riis af Pederster om Invalideforførgelse. (Indbragt den 13de November 1889 af Folkethingsmanden for Bornholms Amts 2den Valgkreds, Dam).

Andrageren ønsker, at det maa blive nærmere undersøgt, om den af Invalidebestyrelsen fremsatte Paastand er rigtig, at den Sygdom, hvoraf han lider, ikke er paadragen ved den militære Tjeneste. Han hævder nemlig bestemt, at den er opstaaet i Militærtjenesten, skøndt ingen bestemt Dag eller Leilighed kan paavises, og særlig paa Grund af Strabadjerne paa Als og Dybbøl. Den udviklede sig senere under Opholdet paa Sjen, hvor han blev indlagt paa Hospitalet og senere derfra efter egen Begjæring udstrevent i Bedring, men ikke helbredet. Da Invalidebestyrelsen, paa en Ansøgning om Forførgelse, har svaret, at det Ansøgte ikke kan bevilges, fordi der ikke foreligger Noget, som godtgjør, at den Svaghed (Blodaareknuder), hvoraf han lider, og for hvilken han en kort Tid har ligget paa Lasaret i 1864 og er udstrevent som helbredet, er paadragen ved den militære Tjeneste, henvender han sig nu til Folkethinget for ved dets Hjælp at erholde Invalideforførgelse.

Udvalget gjør ingen Indstilling.

34. Fra forhenværende Menig P. S. Kjær af Segindsø om Invalideforførgelse. (Indbragt den 13de November af Folkethingsmanden for Thisted Amts 4de Valgkreds, Chr. Ravn.)

Et lignende Andragende har oftere foreligget og blev i Samlingen 1887—88 henvist til Finantsministerens Undersøgelse (se Tillæg B. Sp. 1109—13, hvortil henvises) og i forrige Samling henvist til Finantsministeren (se Tillæg B., Sp. 1155—56.) Under 27de August d. A. har Andrageren erholdt Meddelelse fra Finantsministeriet om, at man efter Udfaldet af den ved Invalidebestyrelsens lægekyndige Konsulent Professor Hannover foretagne personlige Undersøgelse af ham fremdeles er ude af Stand til at erkjende, at den ham i sin Tid tilspøiede Studlæstion har efterladt Følger, der i væsentlig Grad indskrænke hans Erhvervsøevne, og at det derfor maa have sit Forblivende ved de ham tidligere givne Afslag. Andrageren erklærer, at han stadig har Mindelse af Saaret, og at Gøden er øm, hvorfor han beder Rigsdagen om at skaffe ham Invalideforførgelse.

Udvalget gjør ingen Indstilling.